

UKRADENÉ STÍNY

sepsal Waughin Jarth

* Kapitola první *

Svíce hořela a zlodějka tam stála, zaskočená a chycená. Byla mladá, celkem špinavá a na sobě měla černé potrhané oblečení, které bylo nepochybně ještě před týdnem, kdy ho ukradla od nejlepších městských krejčích, velmi elegantní a drahé. Z jejího obličejě sklouzl náhlý výraz překvapení, a když na stůl vracela zlato, vystřídal ho nic neříkající, prázdný pohled.

Co tu chceš? zeptal se muž se svící a vystoupil ze stínu.

To je hloupá otázka, odpověděla dívka a zamračila se. "Samozřejmě tě okrádám."

Jelikož mi nic nechybí, usmál se muž a přitom se letmo podíval na zlato na stole, "tak bych řekl, že mě neokrádáš. Možná se o to pokoušíš. Ale mě spíše zajímá, proč? Jistě víš, kdo já jsem. Jinak bys sem přes ty zamčené dveře jen tak nevrátila."

Okradla jsem už mnohé. Z Cechu mágů jsem odnesla kameny duše, vybílila jsem pokladnici té nejstřeženější pevnosti, oklamala jsem Julianova arcibiskupa... Oloupila jsem dokonce i císaře Pelagia během korunovace. Byl jsi prostě jen další v pořadí.

Jsem polichocen, přikývl muž. "Ale když teď byly tvé ambice zmařeny, co budeš dělat? Utečeš? Pověsíš to všechno na hřebík?"

Uč mě, odpověděla dívka a na její tváři se nevědomky objevil úsměv. "Dostala jsem se přes všechny tvé zámky, proklouzla kolem stráží... Sám jsi je jistě vybíral, tak víš, jak obtížné by to pro někoho bez tréninku bylo. Nejsem tu kvůli šesti zlatákům. Jsem tu, abych se prokázala. Přijmi mě, prosím, do učení."

Mistr skrývání si malou zlodějkou prohlédl. "Tvé schopnosti již další trénink nepotřebují. Tvoje plánování je dostačující, i když s tím bych ti možná ještě poradit mohl. Ale beznadějná je tvá ctižádost. Už nekradeš jen pro svou obživu, ty už to děláš pro své potěšení, pro výzvu, kterou to přináší. To je povahový rys, který nelze odstranit a představuje celkem rychlou cestu do hrobu."

Cožpak jsi nikdy netoužil ukrást něco, co ještě nikdy nebylo ukradeno? zeptala se dívka. "Něco, díky čemu by tvé jméno nikdy neupadlo v zapomnění?"

Mistr neodpověděl, jen se zamračil.

Zřejmě jsem se v tobě spletla, pokrčila rameny a otevřela okno. "Myslela jsem, že by se ti hodil někdo, s kým bys uskutečnil tu největší krádež v historii. Sám jsi řekl, že je má schopnost plánování dostačující. S únikem odsud jsem sice nepočítala, ale tohle bude muset stačit."

Zlodějka sklouzla po strmé stěně, přeběhla potměný dvůr a za pár minut už byla ve svém pokoji v polorozpadlé krčmě. Tam na ní čekal mistr, schovaný v temnotě.

Nevšimla jsem si, že bys mě míjel, zalapala po dechu.

Ohlédla ses, když jsi v ulicích zaslechla houkání sovy, odpověděl. "Nejdůležitějším nástrojem zlodějova repertoáru je rozptýlení, ať už plánované, nebo improvizované. Ber to jako svou první lekci."

A co bude závěrečný test? usmála se dívka.

Když jí to řekl, tak chvíli jen zírala. Nakonec se v jeho troufalosti nespletla. Ani v nejmenším.

Celý týden před osmým Krbcem byla obloha nad Rindolem zatažená a živá, jelikož mraky vran zastínily slunce. Jejich hrdelní krákaní a skřehotání přehlušilo naprosto všechno. Rolníci si prozíravě zabezdili dveře a okna a neustále se modlili, aby tyhle bezbožné dny už skončily.

Během noci vyvolávání však ptáci utichli a svýma očima bez víček sledovali čarodějky, které kráčely do soutěsky. Na cestu jim nesvítil žádný měsíc a jediným světlem narušujícím přítomnost byla pochoděň, kterou nesla vůdkyně tohoto podivného procesí. Jejich bílé róby byly nezřetelných tvarů a čarodějky tak chvílemi připomínaly duchy.

Uprostřed mýtiny stál jen jeden vysoký strom, ale každá jeho větev se prohýbala vránami, které průvod bedlivě a bez hnutí pozorovaly. Vůdkyně položila pochoděň k základně stromu a spolu se svými sedmnácti společnicemi kolem něj vytvořily kruh a zahájily pomalý, podivně naříkající chvalozpěv.

Během zpěvu se plamen pochodně pomalu měnil. Neuhasínal, ale jeho barvy začaly víc a víc šedivět a vypadalo to, jako by se přes čarodějky přelávaly pulsující vlny prachu. Pak ještě více ztmavnul, a přestože stále hořel, zahalila okolní les na okamžik ta nejčernější tma. Tento polostín vydržel až do chvíle, kdy pochoděň vzplála barvou bez jména, prázdnotou, která je intenzivnější než samotná čern. Stále svým způsobem zářila, ale na čarodějky dopadalo spíš jen takové nepřirozené jiskření. Jejich bílé róby zčernaly. Dunmerce mezi nimi zezelenaly oči a její kůže nabrala odstín slonovinové kosti. Nordky zčernaly jako uhlí. Vrány, které jim koukaly přes rameno, byly sněhově bílé, stejně jako pláště čarodějek.

Daedří princezna Nocturnal vykročila z jámy nebarvy.

Postavila se do středu kruhu a strom sinalých vran se stal jejím druhým trůnem. Čarodějky mezitím pokračovaly ve zpěvu, shazovaly své róby a nahé se klaněly své nejvyšší vládkyni. Ta se zahalila svým nočním pláštěm a usmívala se při poslechu jejich písně. Vyprávělo se v ní o jejím tajemství, o zahalené kráse, o věčných stínech a o nádherné budoucnosti, kdy slunce přestane žhnout.

Nocturnal nechala svůj plášť sklouznout z ramen a byla nahá. Její čarodějky nezvedly hlavy ze země a pokračovaly ve svém chorálu temnoty.

Teď, řekla si dívka pro sebe.

Byla na tom stromu už tři dni, oblečená ve směšném obleku z falešných vran. Bylo to hodně nepohodlné, ale když dorazily čarodějky, najednou na všechny své bolesti zapomněla. Soustředila se jen na to, aby se, jako ostatní vrány na stromě, vůbec nepohnula. Stálo je to s mistrem skrývání spoustu času, který strávili plánováním a pátráním, než soutěsku konečně objevili a zjistili, co mohou při vyvolávání Nocturnal čekat.

Zlodějka se jemně a tiše začala spouštět větvemi stromu dolů a s každým pohybem se k daedří princezně přibližovala stále blíže a blíže. Jen na okamžik polevila ve své koncentraci a zamyslela se nad tím, kde se skrývá její mistr. Tím plánem si byl doslova jistý. Řekl, že až Nocturnal shodí plášť, dojde k chvilkovému rozptýlení a právě v ten moment jej bude možné vzít, za předpokladu, že bude dívka v pravou chvíli na pravém místě.

Dívka slezla až k nejnižším větvím a přitom jemně odsunovala vrány, které byly, jak mistr říkal, konsternovány princezninou nahou krásou. Nyní už dívka byla dostatečně blízko, doslova na dosah ruky od Nocturnalinych zad.

Píseň začala nabírat na intenzitě a dívka věděla, že obřad již brzy skončí. Nocturnal se zahalí těsně předtím, než čarodějky dokončí svůj chvalozpěv a šance uzmout plášť pak už bude nenávratně pryč. Pevně se proto chytla větve a hlavou se jí honila spousta myšlenek. Že by tu její mistr nakonec vůbec nebyl? Je možné, že to byl už od úplného začátku její test? Nebo jí tím chtěl jen dokázat, že je to možné?

Dívku popadl hněv. Udělala všechno přesně tak, jak měla, ale z jejího takzvaného mistra skrývání se vyklubal pěkný zbabělec. Možná ji za těch pár měsíců, které tohle plánování zabralo, něco málo i naučil, ale jakou to mělo cenu? Jedna věc jí však vyloudila úsměv na tváři. Té noci, kdy se potají vplížila do jeho pevnosti, si nechala jeden jediný zlaťák a on to přece nikdy nezjistil. Byla v tom jistá symbolika, podobná jako teď, při kradení Nocturnalina pláště a dokázala tím, že i mistr zlodějí může být oloupen.

Dívka se tak natolik zabrala do svých myšlenek, že mužský hlas, který vzápětí vykřikl z temnoty, považovala jen za výplod své představivosti, "Vlákyně!"

Další slova se jí však už rozhodně nezdály: "Vlákyně! Zloděj! Za tebou!"

Čarodějky zvedly hlavy, vykřikly a následně se rozběhly, čímž narušily posvátnost rituálu. Vrány se probraly a zvedly se ze stromu jako změť peří a skřehotajících výkřiků. Nocturnal sama se prudce otočila a upřela na dívku své černé oči.

Kdož jsi, že se opovažuješ znesvětit toto místo? sykla princezna a z jejího těla vyletěly temné stíny, které dívku obklopily smrtící hrůzou.

Okamžik předtím, než byla zaživa pozřena temnotou, se dívka podívala na zem a zjistila, že je plášť pryč. Najednou všechno pochopila a odpověděla, "Ach, kdo že jsem? Jen pouhé rozptýlení."

Skryrim.4fan.cz